

Groot is de wereld en lang duurt de tijd,
 maar klein zijn de voeten
 die gaan waar geen wegen gaan
 - overal heen.
 Huub Oosterhuis

Van welke school dromen wij voor de kinderen,
 voor ons team én al wie bij ons werkt?
 Tot welke samenleving willen we opvoeden?

Wij dromen van scholen
 die in hun onderwijsinhoudelijk
 (ZILL-)AANBOD
 de focus scherp kunnen stellen
 op wat kinderen moeten leren
 om tot 'goede' mensen uit te groeien.

Wij dromen van schoolteams
 die werk maken
 van een doeltreffende didactische
 (ZILL-)AANPAK
 en een stimulerend opvoedingsKLIMAAT
 om zo het leren van het kind
 optimaal te ondersteunen en te begeleiden.
 Samen zijn we nooit machteloos
 maar een schoolteam.

Wij dromen van scholen
 die met ZORG werken
 voor de ONTPLOOIING van ELK kind.
 Scholen die zeggen:
 "We willen voor elk kind goed doen.
 Juist daarom kunnen we niet
 voor ieder kind gelijk doen."
 Dit als instap op een samenleving
 waar elke mens eigen-aardig,
 maar even-waardig is.
 Zo willen we 'groeien' naar een school
 én een samenleving voor ieder-één.

Wij dromen van scholen
 die steeds opnieuw zoeken
 om een uitdagende en authentieke
 GEMEENSCHAP te zijn,
 gerealiseerd via gedeelde verantwoordelijkheid
 met vele betrokkenen,
 en doorheen een gestructureerde
 en goede ORGANISATIE.

Wij dromen van scholen
 die blijven(d) werk maken van INSPIRATIE.
 Want: 'inspiratie is niet zozeer iets wat je bent,
 maar wat je elke dag opnieuw wordt'.

Wij dromen van scholen
 waar kinderen KENNIS MAKEN

met het verhaal van Jezus
 en de boodschap van de Bijbel,
 en *KANSEN TOT BELEVING* krijgen.
 Wij dromen van een kerk
 die voor onderwijsverstrekkers én kinderen
 bij dit alles een uitdagende, profetische en
 bezielende bron van MOTIVATIE mag zijn.

Dit is onze droom.
 Ons ideaal. Onze uitdaging.
 Onze ambitie. Ons streven.
 De kern van onze visie.
 Ons referentiekader.
 De richting waarin we
 -met ons leerplan ('Zin in Leren en Zin in
 Leven')- willen werken.
 Het model waarnaar we zoeken te groeien.

En... dat wij bij dit alles nooit ophouden
 om altijd opnieuw te beginnen.
 Dat wij durven beginnen
 waar anderen ophouden,
 blijven geloven dat het goede zijn weg vindt,
 leren ontdekken wat in onszelf verborgen ligt,
 en mogen ervaren dat hoop niet misleidt.
 Dat wij laten gebeuren
 wat we niet in de hand hebben,
 willen stilvallen
 om hernieuwde kracht te vinden,
 en kunnen loslaten
 om het nieuwe te verwachten.

Laten we hier en nu
 niet ophouden met dromen.
 Integendeel:
 nog sterker en indringender,
 laten we er ook voor bidden.

Bidden dat wij ons
 persoonlijk geappelleerd voelen
 als directeur, als leraar,
 als bestuurder of schoolmedewerker
 -als spil in het geheel-,
 om dit mee te helpen realiseren
 en daartoe kansen te scheppen
 en voorwaarden te creëren.

Bidden dat Hij die is:
 'Oorsprong en Doel en Zin'
 ons tot dit alles bezielen mag!

mijn geloofsbelijdenis

Ik geloof in God die steeds meer
als een vraag mijn leven binnengekomen is.
Ik geloof in God die mij uitnodigt, mij uitdaagt:
- mens, wie ben je, dat je er bent?
- mens, waar is je zus, waar is je broer?

Mijn geloof groeit naarmate ik mij toevertrouw
aan de verhalen van mensen de eeuwen door.

God is een verhaal,
wordt gezocht en vermoed
in wat wij mensen elkaar vertellen
over de weg die we gaan.

God gebeurt,
God zal er zijn
waar wij mensen elkaar aanzien
en met eerbied omgeven.

God geeft zijn, haar naam
aan kwetsbare, soms gebroken mensen,
geeft hoop aan hen die hun leven beschikbaar stellen
omwille van de gerechtigheid.
Hoe kostbaar is een kwetsbaar mens!

God wordt vermoed in de onvoorwaardelijke overgave
van hen die de stap durven zetten in de rode zee,
als herhaald begin van de uittocht uit de slavernij.

Ik gedenk in mijn leven de mens Jezus van Nazareth,
de broeder die ons voorging
op de weg van liefde en gerechtigheid
en daarmee een teken werd
van Gods menslievendheid.

Kerk wordt voor mij voelbaar en zichtbaar
in de ruimte van het horen en naar elkaar omzien,
in het Woord dat als brood wordt gebroken
en als wijn dat wordt vergoten tot zijn gedachtenis
en tot herinnering aan zoals wij bedoeld zijn.

Ik geloof in de eindeloze geestkracht
van mensen die zich uitsloven,
zichzelf prijsgeven en garant staan
voor een wereld van gerechtigheid.

Ik geloof dat vergeving en verzoening mogelijk zijn
en dat ook mij vergeven kan worden
wat door mijn toedoen verkeerd is gegaan.

Ik geloof in God die ruimte is en wordt voor elk leven,
ook mijn leven dat ten einde loopt.

Moge het zo zijn.
Gerard Aloysius Zuidberg

pedagogie van Jezus

1. Hij vertrekt vanuit concrete situaties en personen. Hij neemt ze zoals ze zijn. Zonder etiketten. Zonder vooroordelen.
2. Eerst luistert hij – daarna pas spreekt hij. Horen, zien en leven, erbij zijn, dat is belangrijk voor hem. Hij is er niet alleen maar op uit om vlug een woordje te kunnen plaatsens over God.
3. Als hij spreekt, dan is hij verstaanbaar en geloofwaardig. Hij biedt kwaliteit aan: in zijn woord, zijn gebaar, zijn relatie, zijn houding. Hij stelt de ervaring van “hoe God is” aanwezig.
4. Hij stelt mensen met hun doen en laten in vraag. Hij komt altijd aan met een aanbod dat leven bevordert. Hij geeft zijn eigen mening, standpunt te kennen – maar laat mensen vrij. Hij legt hen iets voor, maar hij legt hen nooit iets op.
5. Hij aanvaardt dat een mens zijn levensweg gaat, de loop van zijn eigen geschiedenis volgt. Maar hij nodigt hem uit om zijn eigen levensgeschiedenis op een andere manier te bekijken, op die manier waarop hij – Jezus – haar bekijkt.
6. Hij is in staat in het vel van de andere te kruipen. Hij gaat niet “in de plaats van de andere”, maar “samen met de andere”, zo leert hij hem op een andere manier te kijken: hij geeft de andere nieuwe ogen om te kijken, nieuwe oren om te horen...
7. Hij wijst elke vorm van geweld af. Hij is geduldig, weet hoopvol te wachten: de wijsheid die het ritme van de mensen respecteert: die de mensen niet dwingt om allemaal in dezelfde pas te lopen.
8. Hij brengt waarden aan, méér door zijn getuigenis dan door grote woorden. Hij zegt “Doe als ik” – en dat is heel iets anders dan zeggen: “Je moet het zo doen...”
9. Hij vraagt van mensen niet meer dan ze kunnen geven. Hij verplettert niemand. Hij vraagt slechts... alles wat de concrete mens kan doen!
10. Hij gelooft in de mogelijkheden van elke mens. Voor hem zijn er geen gevallen waar niets mee te doen is. Hij weet het beste te zien in elke mens. Echte pedagogie van de hoop.
11. Hij gaat met zijn leerlingen een relatie aan die diepte heeft: hij deelt zijn leven met hen, hij kent hen, hij laat zich kennen door hen.
12. Hij is vastberaden zonder een dwingeland te zijn. Hij is mild en soepel zonder zwak te zijn.
13. Hij blijft niet steken in de ontgoocheling wanneer de mensen niet tot geloof komen. Hij blijft hen respecteren. Ook als ze niet geloven, ze blijven hun menselijke waardigheid behouden.
14. De kern van heel zijn houding: liefde. Er is maar één reden waarom hij zo handelt: hij houdt van de mensen.

vertaalt uit: Merloz F., La formation des catéchistes en Amérique Latine